

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ:

Тихю Триховъ—адвокатъ
Д-ръ Д. Новачевъ—медику
Хр. П. Капитановъ—адвокатъ

КУРИЕРЪ

Независимъ ежедневенъ информационенъ вестникъ

CURIERUL: ziar independent de Informațiuni

„Principesa Elisabeta“ № 9 și 11 Bazargic

Цена 3 лей

Годишенъ 600 лей
За чужбина 1000 лей

СТАНЧЕВЪ

Въпроса за малцинствата

Цяла Европа е живо заинтересована за съдбата на малцинствата.

Няма конгресъ, парламентъ или вестникъ, който отъ близо и постоянно да не се занимава надъ въпроса за малцинствата.

Джже върховния съставенъ Парламентъ, Обществото на Народите въ всяка една отъ своите сесии, но най-вече въ последната, посвети дълги разисквания надъ положението на малцинствата, въ които взеха участие такива видни държавници, като Мюлеръ, Брианъ, Зайпелъ и други.

Брианъ, за да не говоримъ за другите, които взеха по-присърце проблемата, каза ч е въпроса за малцинствата поводъ въ насъ човколюбиви чувства и тръбва твърде отъ близо да го проучимъ. Никога не тръбва да се предполага, че О. на Н. може да се дезинтересира отъ малцинствата, но нека се има предвидъ, че шая проблема е твърде деликатна.

Така поставенъ въ

проса за малцинствата много естествено е, че никога за напредъ не може да бжде занемаренъ.

Впрочемъ, днесъ главниятъ пречки за едно окончателно заздравяване на световния миръ сж две: обезоръжението и малцинствата.

Ако въпроса съ обезоръжаването не се сложи за практическо решение, всичките словословия за веченъ миръ, оставатъ само едни наивни благопожелания, които утре могат да се изпарятъ, като сапунени мехури.

Сжщото е и съ малцинствата. Биватъ ли потиснати елементарните народности и обичайни права, потискани ли сж, съвестта на Европа не може да бжде спокойна. Постоянно ще се алармираатъ заинтересованите народи и въ името на справедливостта и международната правда ще искатъ повече човечност и правда за малцинствата.

Въ тая решителна фаза е днесъ въпроса за малцинствата.

Хр. П. Капитановъ

Блокът на малцинствата отъ Ромъния

По инициативата на представителя на малцинствата отъ български произходъ отъ окръга ни г-нъ адвоката Т. Тошевъ, представители на всичките малцинства отъ Ромъния сж направили на конгреса на малцинствата въ Женева, и оформили въ протоколъ следното споразумение, което е било редактирано отъ г-нъ Крамеръ—представителя на еврейте и нашия представител г-нъ Тошевъ, а именно:

„Представителите на националните групи отъ Велика Ромъния, които взеха участие и а четвъртия конгресъ на националните малцинства въ Женева, а именно: Отъ страна на германците народния представител Браншъ и директора Платнеръ, отъ страна на унгарците Д-ръ Фовъ Якоби, Баронъ Амбрози, Д-ръ Силикъ и професоръ Бологъ, отъ страна на украинците Д-ръ В. фовъ Залоски, Д-ръ З. Кохушъ и С. Кракалия, отъ страна на еврейте Д-ръ М. Крамеръ и отъ страна на българите адвоката Т. Тошевъ и бизния учителъ Матиковъ, имайки на 30 и 31 VIII 1928 общи беседи вързу въпросите относително малцинствата въ Ромъния, и като резултатъ на тия съвещания, които бѣха първи отъ създаването на Велика Ромъния, дойдоха до следните константирания:

I Националните малцинства отъ Велика Ромъния, имайки предъ видъ историческите събития и спредъ тенденциите манифестирани предъ конгреса заедно съ другите народни малцинства сж готови и за въ бъдеще да сътрудничатъ въ миръ и приятелство съ ромънския народъ за развитието и напредъка на ромънската държава.

II Тѣй като националните малцинства отъ Велика Ромъния иматъ общи културни интереси, тѣ желаятъ да усилятъ взаимните връзки, а тѣхните представители присъствуващи въ Женева ще подематъ инициативата да предложатъ на организациите на представителите малцинства (чети на втора страница)

Дневни капризи

Глава...

Какво можемъ да кажемъ по-вече отъ това? Тръбва да говоримъ за насъ и пакъ за насъ. Защото да говоримъ, разправяме и критикуваме чуждите работи не че не сме достойни и не че не сме въ състояние, но тѣхъ нѣкакъ ги разправяме, тѣй да се каже, като приказка и винаги довършваме съ смѣхъ или клатене на глава отъ очудване. Но щомъ дойде реда да говоримъ за насъ, т. е. за наши нѣкои работи, работата става съвсемъ друга. Изведнажъ пощраляваме, намусваме, се, точимъ зъби и... „вай“ на този, който не умѣе или изтърве нѣкоя позиция. Той вече е загубенъ човекъ. Осъденъ на смъртъ. За мигъ се призоваватъ всички светии и дяволи, устройва се погребалната процесия и хай де,..... въ магарешкия рай.

Така се започватъ и свършватъ „нашите работи“, тѣй като друго яче, ако се свършатъ, то значи да имаме да коримъ съ цѣли години. А пѣкъ, ако се откажемъ отъ това, значи да не живѣемъ—смъртъ. А пѣкъ всичките тия работи „около нашите“—сега така разправятъ хората или по-право чужденците—било все за първенство, или казано по нашенски, „глава, азъ ще бжде главата, па ако ще и..... лукова глава“.

Югославия федерация.

Бѣлградъ, — Шефътъ на селско-демократическата коалиция Пребичевичъ заяви, че хърватите ще продължатъ борбата си съ същата енергия до като се наложи федерирането на хървати съ сърби. Той заяви, че групата нѣма да участва въ парламента.

на“ не пѣха, но тѣ знаятъ много, много беззаветно да обичатъ.

Нали тя ще прости за скромността и неумелостта имъ?

Г. Велева
Балчикъ

НА ДОРА ГАЗЕ

Блчикъ видя и силно притисна до сребристия си влажний гърди детето на широките добруджански поля, на черните напоени съ свѣтъ полъ угари, на златните плодородни поля.

Добруджа, нежна майка, видя и позна рождбата си. Позна я по бурното туптене на сърцето, по трепета на дишането, по ритма на стъпките, по жара на нейната велика любовъ къмъ човѣка, по вѣчно

въпнуващата ѣ душа, по силата на любовта къмъ майката земя. А какъ не би я познала? Че нали тя ѣ дала отъ всичко най хубаво? Нали на богатия широкъ миръ тя е дала отъ богатството на своите богати поля, въдушата ѣ влѣля силата на пенестите вълни и пененъта на морските глѣбини, на любовта ѣ дарила жара на горещото слънцъ?

Нали и по нейното чисто чело прибѣгватъ

тъмни облаци и свѣткатъ сини мѣлнии въ очите ѣ, като по добруджанското небе.

О, позна я тя и обле въ радостни сълзи!

Простря своята топла ръка и погали тъмните коси носящи отъ мрака на добруджанските нощи, вътара открадна отлѣтели съзидателни и ги потопи въ разлюлените стихии на Черно море, притаи дѣхъ жадно да чуе красивите ѣ слова, за да ги разкаже скришомъ презъ таинствени нощи на гордите мълчаливи скали,

кога облакъ потули луната. Колко дълга бѣше раздѣлата и още колко много се обичатъ!

Дойде тя бленувана и многожеланата, дойде да цѣлунѣ свѣтлата зема, да притисне въ обятията си своите приятели на красивото детинство, тия скжпи „добруджанци“ тѣй дълбоко запечатани въ душата ѣ.

По скжпа е тя за тѣхъ, стократно е по скжпе, макаръ и да не сварила да и покажатъ това Тѣ не послаха пѣтя ѣ с маслинови клони, „осан

Югославия и България

Правда (Българска).
14. IX.) помества под горното заглавие една въводна статия, въ която казва: Не сме навикнали да идват от българска страна истинско върно казани работи и мисли. Но нашето желание винаги е било да се тръгне въ правия път и да се стигне до пълно приятелство между Българска и София. Обаче на това големо желание, на тая велика идея въодушевяваща нашата велика славянска душа и доброта и цѣляща съществяването на опоразумението и братск. международно общиване на Югославия съ България, мъчно се отговаряше от българска страна. Когато България се намираше въ критически „тежки моменти, които бѣха последица на стихийнитѣ бедствия, или на лошата политика, игнорирана от дълго време въ София, ние имахме необходимо то разбиране, не искахме да направимъ нито една лоша, излишна алюзия и продължавахме да се стремимъ да се създаде ново благоприятно положение за образуването на югославянско — бълг. приятелство.

Но трѣбва да се каже, че България не по-казваше нито такова внимание, нито такова правилно разбиране на нашитѣ общи жизнени интереси. Подъ разни външни влияния, които въ

повечето случаи до сега се оказаха фатални, тя се намираше въ нерешителност и не полагаше трудъ за изглаждането на противоречията, които съществуваха между Българска и София. Ние винаги говорихме искрено, открито, не въ дипломатическа форма и безъ да бѣгаме от истината, защото искахме да се създаде наистина добра и приятелска атмосфера за приятелството на Югославия и България. Тоя път вършимъ същото, като напомнимъ, че сегашнитѣ опити въ София да се осуети окончателно акцията на македонството е добъръ знакъ на българското желание да се направи една щастлива сгѣпка къмъ югославянско — българското сближение. Окончателното разрешаване въпроса за македонството трѣбва да бъде основенъ камъкъ на политиката, която трѣбва да сплотява двата ни народа. Но веднагъ въ връзка съ това трѣбва да забележимъ че „Демократическия сговоръ“ тия дни обнародва една статия за нашия вътрешенъ споръ, която отново помрачи ясното югославянско-българско небе. Нито Демократически сговоръ който често пъти умѣе разумно да пише за отношенията между Българска и София, нито другитѣ български вест-

ници не трѣбва да се мамъ. Тѣ трѣбва да видятъ действителността, която е обща и въ България. За това трѣбва искрено да гледатъ на работитѣ и да видятъ, че българското бждъ ще бъде по добро при по-доброто бждъ на Югославия и че България въ нея трѣбва да намери своя приятел. Въпроса за македонството не трѣбва да бъде камъкъ на разногласията между нашитѣ страни. Затова и България сега, когато тя въпросъ отново дойде на дневенъ редъ трѣбва да покаже, че правилно схваща нуждата отъ приятелско сътрудничество между Българска и София и че справедливо игнорира своята политика въ тая посока.

Положението на правителството е критическо.

Споредъ както се твърди отъ добре информирани източници, оттеглянето на правителството е окончателно решено. Даже и г. Братияну не се противопоставя на едно и така закъсняло отстъпване, като прави резерви само около датата кога да стане. Повечето отъ неговитѣ привърженици считатъ че правителството би направило добре да си подаде оставката колкото може по скоро. Г. Братияну, напротивъ желае да продължи управлението си до презъ м. фев-

руарий, до като се гласува бюджета.

Всѣки случай, тия дни ще имаме окончателното решение, и въ скоро време може би още презъ идущата седмица, ще се знае съ положителност денятъ за оттеглянето на настоящето правителство и формирането на бждещето.

Голѣма е въроятността, щото бждещето правителство да бъде съставено отъ Нац. Църаниститѣ.

Изявленията на г. Михалаки.

Бузжу 15 Въ състоялото се днесъ нац. църанистко събрание г. И. Михалаки заявилъ: „Мога да ви кажа, че днитѣ на правителството сж преброени. И ще падне не само една система на правителствование. Ще дойде на власт Нац. Църанистката партия, като въведе единъ другъ начинъ за управляване, тоя за който се боримъ стана вече 10 години.

Нашата победа е близка“.

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ ХОТЕЛЪ „Валканъ Паласъ“

съ 12 праздни стаи.
Справка
Д. БОЯДЖИЕВЪ
Базарджикъ

Продавамъ харманка комплектъ, системъ „Хо-фершранцъ“ съ самоходка 12 к. с. Батозата унгарска система 8 к. с. и дветѣ сж напълно годни за работа.

ИЗПЛАЩАНЕ НА 4 ПЪТИ СЪ СРОНЪ ДО 10 М. АВГУСТЪ 1929 ГОД.

Продавамъ сжщо 2 СА-МОВЪРЗАЧНИ „Масей Харисъ“ и нѣколко млади кончета.

Условия и споразумение
Иоханъ Фердинандъ
Немската Калфа.

Важно за земеделци

По случай вземането на по-голяма сеялка прода-влямъ една малко употребявана сияка системъ „HLEITER“. 13 празди съ сачове.

Споразумение
Юрдан Василевъ
с. Горица об. Преселени

ПРОДАВАМЪ

мѣсто за лозе 2000 км. м. нахоящо се въ мѣстността „Хаджи Багларъ“

Цена износна.
Споразумение,
ХАСАН Х. С. ЗАНДАЛИ
срещу Трибунала
Базарджикъ

Докторъ А. С. Салби

Бившъ лекаръ въ болницата „Lariboisiere“ въ Парижъ.

Бидейки известно време въ странство за изучаване на новитѣ методи, завърна се на ново в града ни и приема болни.

Специално по болести на очитѣ, носа, ушитѣ и гърлото.

Извършва операции по най-новитѣ методи Провѣрва зрението, подбира очила и прави прокцизиране на очи.

Медицинския кабинетъ се помещава въ дома на Алекси Момовъ ул. Принципеса Елисабета № 4.

Преглежда ежеднев-но 9—12 и 3—7, въ неделя отъ 9—12.

Чете и разпространя-

вайге вестникъ

УРИЕРЪ

задъ и напредъ по шосето се движатъ безбройни групи, месатъ се тъмни и свѣтли облекла и като голѣми бѣли, сини и червени цвѣта блещатъ отъ боренитѣ дамски чадъри. Последния по шосето се появява и Цвѣтана. Нищо повече нѣма въ тоалета и отъ това, което тя си носи всѣки денъ, но все пакъ присѣтствието и веднага поличава. Тя върви сама насреща безбройното множество, което вече се връща, и макаръ хиляди очи да се взираятъ въ нея, тя като че не вижда никого. Нѣкой я поздравяватъ, тогазъ поздравява и тя, лицето ѝ изведнажъ просиява и усмивка и добива неизразима прѣлестъ отъ черната луничка на бузата ѝ. Разбира се, подире и женитѣ почватъ своитѣ одумки за голѣмата и гордостъ и недостъпностъ, но младитѣ хора, всѣки единъ отъ които носи, като малко знае, нѣкое цвѣте на бутоньерката си, забравятъ поне сега емблематичното му значение, забравятъ и разпуснатата си смѣлость. Тѣ се заглеждатъ продължително въ това хубаво момиче, нечистиятъ огънь въ очитѣ ѝ изведнажъ загасва, а въ душиитѣ ѝ имъ лѣга непонятна скръбъ по нѣщо непостижимо и далечно.

— И защо пъкъ не се взематъ? — говорятъ нѣкой, като гледатъ какъ инженерътъ съ дълбокъ поклонъ и високо подигната шапка, поздравява Цвѣтана. — Защо не се взематъ. Такава сж си лика-прилика!

Поклонникътъ на Леопарди е сжщо самъ,

нови дрехи, спокойни и доволни, съ единъ особень, пламъкъ въ очитѣ и съ радостни усмивки на лицата си. Градътъ — и той изглеждаше съсемъ другъ: по каменнитѣ калдаръми не гърмѣха селските коля, стоката бѣше прибрана; улицитѣ бѣха пусли, и безбройнитѣ магазини и работилници, съ спуснати ролетки и затворени врата, мълчаха важно и строго, подобно на стопанитѣ си, които се пристѣгаха въ новитѣ си палта и закопчаваха всичкитѣ си копчета. Празникътъ личеше въ всички И слънцето по-ярко светеше, и небето по-хубаво се синееше и въ грѣмкитѣ удари на камбанитѣ звучеше сякашъ нѣкаква голѣма и чиста радостъ, която пълнеше цѣлия свѣтъ.

Обичаятъ искаше не само да се извадятъ новитѣ дрехи отъ скриновѣтъ, но и да се прохапне добре, продължително и весело съ хубаво вино и драги гости. За това презъ цѣла сутринъ и до късно подиръ обѣдъ изъ града рѣдко се виждаха хора. Но щомъ слънцето се наклонѣше на залѣзъ, всички едновременно, каточе по даденъ знакъ, излизаха навънъ.

Разходкитѣ ставаха по шосето, извънъ града. Всички излизаха тъй, както сж били въ къщи, съ цѣлитѣ си семейства и съ гоститѣ си. Въ крайна възралица отъ по малки и по-голѣми групи бавно и тежко пристѣпваха една следъ друга. Богатитѣ търговци и чифликчии, и единитѣ и другитѣ сви-кнали на делничната охолностъ, сякашъ се заду-

Читателитѣ на „Курьеръ“

Живота въ с. Суютчюкѣ

Въ сѣбота вечерътѣ 15 того, колониститѣ македонци отъ с. Суютчюкѣ Валтеръ Решу, синъ му Нико и още двама тѣхни другари, завардватъ кмета на селото Андонъ който се връщал отъ кръчмата

ва въ дома си заедно съ още двама трима съслани и пикьора на Суютчюкѣ, нападатъ ги съ сопи. Първоначално набиватъ лицата, които сж били съ кмета за да се разбѣгатъ и после започватъ да биятъ кмета, които пребитъ и потъналъ въ кърви го занасятъ въ дома му и после въ гр. въ държавната болница, който е още тамъ.

Причината за това е била, че агронома не имъ позволявалъ да си строятъ ежци на общински мѣста край шосето и кмета ваставенъ да изпълни заповѣдта на агронома, билъ възнаграденъ съ смъртоносенъ побой.

Въ сщщото село на 8 срещу 9 того шефа на поста ударилъ на машиниста Кюлю Митевъ една гроз на плесница за гдето последния като се връщалъ отъ града въ селото нощно време въ тъмнината не го билъ поздравилъ. Стрѣлата на машиниста е подута и вжбитѣ повредени. За това шефъ говорятъ, че

е посягалъ да бие мирното население, а около събирането на храна, пращането до Кюстенджа селенитѣ за шепна боклукъ, по 3—4 пжти за разследване и въ края осжждани само по 100 лей глоба и още други работи. Допълнително ще изнесемъ по именно.

М.

ВѢСТИ

—Преди нѣколко дена, срѣдъ пладне, единъ войникъ отъ мѣстния гарнизонъ изпозлзвалъ отъ сжтствието на сѣопанина на мануфактурата, г нъ Сава Ханджиевъ, отъ ул. „Принц Феринандъ“, вжква се вжтре и задига разни стоки.

На време той бива заловенъ отъ самия сѣопанинъ и арестуванъ.

—Завчера минаха отъ града ни за Варна сѣопристипитѣ отъ сѣ клубъ „Владиславъ—Варна“, които се състезаваха на 15 и 16 ш. м. въ гр. Кюстенджа, съ сѣ клубове „Марина“ и „Виктория“. „Владиславъ“ е победилъ и двата кюстендженски клубове.

—Гражданитѣ, живущи на улицитѣ „Букурежъ“, „Михай Витязу“ и „Богданъ Вода“ отъ града ни, се оплакватъ отъ нехайството на общинскитѣ власти, които сж започнали още преди месець да поправятъ тия

улицы и занемариха ги съвсемъ.

Тия улицы, едва тра сирани, представляватъ разорани пжтища и почти е невъзможно минаването отъ прахъ.

—Сжщо оплакватъ се гражданитѣ отъ крайнитѣ квартали на града ни, какво че боклукчиитѣ минавайки не задигали струпаната смѣтъ предъ кжщата, които така оставали съ цѣли седмици.

Обръщаме внимание то на санитарнитѣ власти.

—Завчера е билъ заловенъ Ахмедъ Бькарджанъ, който преди нѣколко дена е ойкрадналъ 10.000 лей отъ житѣля на с. Кую-Кую, Маринъ Али.

Ахмедъ Бькарджанъ, арестуванъ въ мѣстната полиция призналъ извършената кражба.

—Отъ 10 до 18 т. м. въ града ни сж зарегистрирани 13 умирания, 28 раждания и 9 свадби.

ВАЛУТА.

Фр. франкъ 6.50—6.54
Анг. лири 798—802
Лева 1.20—1.25
Долари 163.50—164

БОРСА

Репица 9.50
Ечемикъ 4.20—4.50
Овесъ 4.80—5.20
Зимница 6.00—7.00
Фий 7.00—7.50
Бобъ 17.50—18.50

ОВЯВА

Продавамъ една кжша съ 2 стаи, антре, салонъ, маза, задъ кжщата асма съ дамъ 21 м. на 5. 5. ш. дворно мѣсто 418 кв. м. лице 21 кв. м. подходящи за дюкани, ул. „Реджеле Каролъ“ № 152 срещу „Бончо“

Споразумение
Желѣско Панаиотов
Кереметчията Базарджик

ИЗГУБЕНО Е

малко кученце, бѣло съ черни петна по тѣлото. Огговаря на името „ЦУКИ“.

Който го доведе при менъ ще получи добро възнаграждение.

Ионъ Джережи
ул. Мирча челъ Маре № 4

ЗА ПРОДАНЪ

единъ дюкянъ съ всичката мебела, находящъ се ул. „Каролъ“ № 126 Желаящитѣ да се отпраятъ при г. капитанъ С. Порумбица ул. „Каролъ“ № 124

ЛОЗАРИ.

Сжобщавамъ, че въ депозита ми се намиратъ бжчви отъ различни размѣри, изработени отъ чисто джбово дърво въ фабриката „Banca Viticolă“ отъ Питешти: Представителъ за Калиакра. Петъръ Т. Скорчевъ Пиза Пъчей 18. До пощата.

Димитъръ М. Табанъ ПРОДАВА КЖЩА си на улица „Реджеле Каролъ“ № Базарджик

ANUNT

am perdut chitană No. 59 eliberată de cerealistul rseh A. Hubeserian pe mele subsemnatului dată de 10 Sept. pentru 1123kg. fi 7.30 lei kg. O declar nula la orig s'ar găsi.

IVAN NICOLAI sat. Osmani

СЪОБЩЕНИЕ

Изгубихъ квитанция № 59 издадена отъ Прехъ А. Хубесеряна не името на доподписания, отъ 10 септември 1928 г. 112 кгр. фий по 7.30 л кгр., която обявена за невалидна въ мотто и да се намѣри.

ИВАНЪ НИКОЛОВ с. Османфенъ

Изгубено е б сечно конче въ гра Базарджикъ на 11 септември

Белези: На космъ червено кулесто съ на ивица на грѣба, то знае нпцо за да съобщи на видѣтеля на „Ханъ Пача“ срещу 500 лей възграждение

Атанасъ Василев

КИНЕМАТОГРАФИ

Бино МОДЕРНЪ

„БЕНЪ — ХУРЪ“

Последна дума на филма днесъ съ най-известнитѣ кинортисти.

Свири струн. оркестъръ

КИНО БРАГАДИРУ

„Розитѣ отъ Югъ“

Салонна драма въ 8 голѣми части.

Свири военния оркестъръ

шаваха сега въ коравитѣ си яки и новитѣ си дрехи, стесняваха се и съвсемъ неспокоено пристѣпваха по калдарѣма. Нѣщо по-величествено и по-самоуверено имаше въ държането и походката на тѣхнитѣ съпруги. Тия горди дами бѣха претоварени съ накити и скжпи материи, въ шапкитѣ, перата и костюмитѣ имъ можеше да се проследи модата презъ всички епохи. Но това, не смущаваше никоя отъ тѣхъ, и тѣй като всѣко домашно огледало като старъ и послушенъ слуга, успѣваше да скрие много нѣщо отъ истината, смѣшното и неугледното се виждаше само у другитѣ. Всѣка дама бѣше спокойна за себе си и отъ височината на своето превъзходство хвърляше насмѣшливи и презрителни погледи на лѣво-надѣсно. Смирени и кротки, като на пилци около сърдити квачки, вървѣха младитѣ и крехки девойки. Имаше ли нѣкой недостатъкъ въ туалета имъ — това никой не можеше да каже, защото младостта и разцѣфналата хубость изкупваха всичко друго.

Но първенството въ блѣсъка и разкоша, въ галантната любезность и слободия, се падаше на златната младежъ. Еснафски калфи, млади търговци, писари, голѣми и малки чиновници — всички тия млади хора се редѣха на голѣми тумби, весели, жизнерадостни и пѣргави, като млади коне, които се готвятъ за надпрепускане. Какъвъ цвѣтъ, каква чудновата и смѣла кройка не можеше да се не види въ тия разнообразни накити и облѣкла:

желти пантофи и голѣми кичури отъ връзки, пгънати нагорѣ крачолѣ за да откриятъ копирнитѣ чорапи, златни ланцове, които се раздѣлякъмъ двата джеба на жилетката, която въ поечето случаи е фантазе, а панталонитѣ — пени И никой фехтовачъ не би могълъ да върти рапирата си, както тия млади хора умѣха въртатъ бастунчетата си.

Празникътъ — това бѣше най-доходния за Люцкана. Отрано още той е на мѣстото. Преди още да се почнатъ разходкитѣ по само шосе, всички непременно минаваха по голѣмостъ на края на града, нареченъ отъ мѣстни поети „Мостътъ на въздишкитѣ“. Люцканъ е ка съ препълнена табла цвѣтя. Младитѣ хора почваха разходкитѣ си по шосето преди да спратъ при него и да си купятъ по нѣкое цвѣ. Какво ще бжде то — съ какво емблематично значение и съ какъвъ говоръ — отъ това зависи много нѣщо. А всички тия затруднения можеш да разреши само Люцканъ. И когато най-после намираха подходното цвѣте и го замъкнаха петелката на палтото си — това вече бѣше единъ условенъ знакъ, една открита декларация, единъ смѣлъ лозунгъ, съ който рошително прекрѣва моста.

Цѣлиятъ градъ почти е вече тука. Слънцето се докосва до върховетѣ въ лозята и скоро залѣзе, полянитѣ възхитително се зеленѣятъ. Не